

Tull och tunnel

Förra fredag kväll satt jag i metron på väg hem från det härliga ishockeyderbyt mellan IFK och Jokerit (4–3). Tankarna gick osökt till en annan lokalkamp, den om stadens vägtullar. För några veckor sedan kom som bekant nyheten att stadsfullmäktiges sossar börjat förhålla sig mer positivt till upprättandet av vägtullar runt huvudstaden. Detta är en avgörande vändning eftersom inga stora avgöranden görs i vår stad utan sossarnas stöd. Eller när har samlingspartiet eller de gröna senast drivit igenom någonting betydelsefullt utan sossarna?

Tidningarna har fyllts av tekniska förklaringar om olika sätt att uppbära tullen och för närvarande funderas det över behovet av en utredning i frågan. Tänk om denna utredning mot förmodan kunde levereras snabbt. Alla väsentliga argument för och emot tullarna är kända sedan många år tillbaka. Åtminstone för dem som har följt med hur motsvarande vägtullar har införts i t.ex. Oslo, London och Stockholm.

De som förordar biltullar kan peka på att de tydligt har minskat trafiken till innerstaden och samtidigt inbringat samhället betydande intäkter. Och de som motsätter sig dessa infartsavgifter pekar i sin tur på att de drabbar folk utanför tullarna och dessutom hotar kommersen i centrum.

Jag tycker att statsmakten borde hjälpa de kommunala beslutfattarna att våga tänka visionärt och handla raskt. Lyft alla aktuella stridsäpplen på bordet: vägtullarna, centrumtunneln, metrons utbyggnad, bostadspolitik, Sandhamn, Sibbo, regionsamarbetet, språkpolitiken, skolpolitiken, universitetspolitiken. Ignorera för en gångs skull de egna intressegruppernas krav och förväntningar. Känn ansvar för helheten.

Då kunde slutresultatet vara följande: Vägtullarna införs 2010 och intäkterna används uteslutande till att bekosta utbyggnaden av centrumtunneln och två nya metrolinjer. Detta gör stadskärnan mer attraktiv och drar till sig både nya konsumenter och invånare.

Samtidigt avstår man från annekteringen av sydvästra Sibbo och omvandlar i stället de stora militära öarna Sandhamn, Kungshomen och Skanslandet till ekologiskt nydanande bostadsområden med bekväma metro- och färjförbindelser. Och senast då har regionsamarbetet fått fart genom välriktade och substantiella statsstöd.

Språkfrågan, skolväsendet och högskoleverket borde också uppfattas som en helhet. Underlätta möjligheterna att välja en svensk-, rysk- eller engelskspråkig skolgång. Vill Helsingfors locka till sig kunnigt folk från utlandet är den bästa reklamen språklig mångfald och tolerans.

Listan kunde göras mycket längre. Jag lever inte i illusionen att alla dessa satsningar kan förverkligas just så här. Men jag är övertygad om att Helsingforsnejden ändå förr eller senare måste göra som Stockholm och satsa på vägtullar, centrumtunnlar och goda metroförbindelser. Varför detta onödiga bromsande?

Henrik Meinander, Hufvudstadsbladet (HBL) 6.2.2008